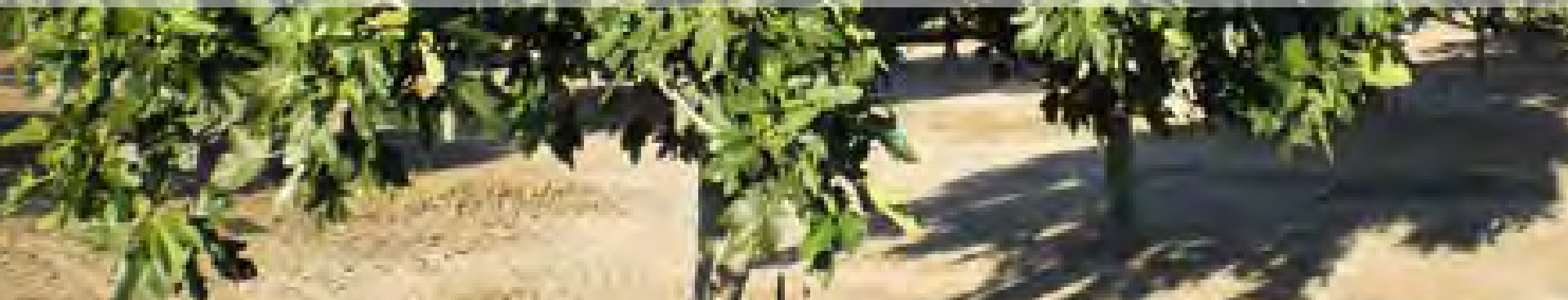

NE 4.7

Paràbola de la

figuera estèril

frondosa per fora, buida de fruits

Paràbola de l'

*Ànima que
dona fruits*

Paràbola de la

Vida i del

Camí

Espiritual

Es...

A young man is shown in profile, facing right, with his hands clasped in a prayerful gesture. He is wearing a dark jacket. The background features a sunset or sunrise over a mountain range, with the sky transitioning from a warm orange to a soft blue. A semi-transparent red horizontal band is overlaid across the middle of the image, serving as a background for the text.

Paràbola de les

Paradoxes

CONTEXT

Fruits del Regne de Déu = fruits de la vida espiritual
Vida espiritual frondosa o seca
És hora de donar fruit

Jesús els va dir aquesta paràbola: «Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya, i va anar a buscar-hi fruit, i no en va trobar. Va dir llavors al vinyater: —Ja fa tres anys que vinc a buscar fruit en aquesta figuera, i no en trobo; talla-la; per què cansar la terra? Però ell li va respondre: —Senyor, deixa-la encara aquest any i mentrestant cavaré al seu voltant i li tiraré adob, per si dona fruit en endavant; i si no és així, la talles.» L'endemà, quan van sortir de Betània, Jesús va sentir gana. En veure de lluny una figuera molt frondosa, s'hi va acostar a veure si tenia fruit; però va trobar únicament fulles, perquè encara no era el temps de les figues. Llavors Jesús va exclamar de manera que els seus deixebles ho sentissin: — Que mai ningú no mengi fruit de tu! ... Quan l'endemà al matí van passar al costat de la figuera, van veure que s'havia assecat fins a l'arrel. Aleshores Pere, recordant el que havia passat, va dir a Jesús: — Mestre, mira: la figuera que vas maleir s'ha assecat. Jesús li contestà: —

Tingueu fe en Déu.

Us asseguro que si algú diu a aquesta muntanya que es tregui d'aquí i es llenci al mar, i ho diu sense vacil·lar, creient de tot cor que es farà el que demana, ho obtindrà.

Per això us dic que obtindreu tot el que demaneu en oració, si teniu fe que ho rebreu.

I quan estigueu pregant, si teniu alguna cosa contra algú, perdoneu-li-ho, perquè també el vostre Pare que és al cel us perdoni el mal que vosaltres feu.

(Mc 11:12–14 i 11:20–25)

1. Déu pot esperar sempre alguna cosa més.

En el camí espiritual, ens trobem amb la paràbola de la figuera estèril. Amb ella, Jesús planteja una dualitat radical, dura, que no admet mitges tintes: en la vida espiritual o dones fruits o ets estèril, i si és així:

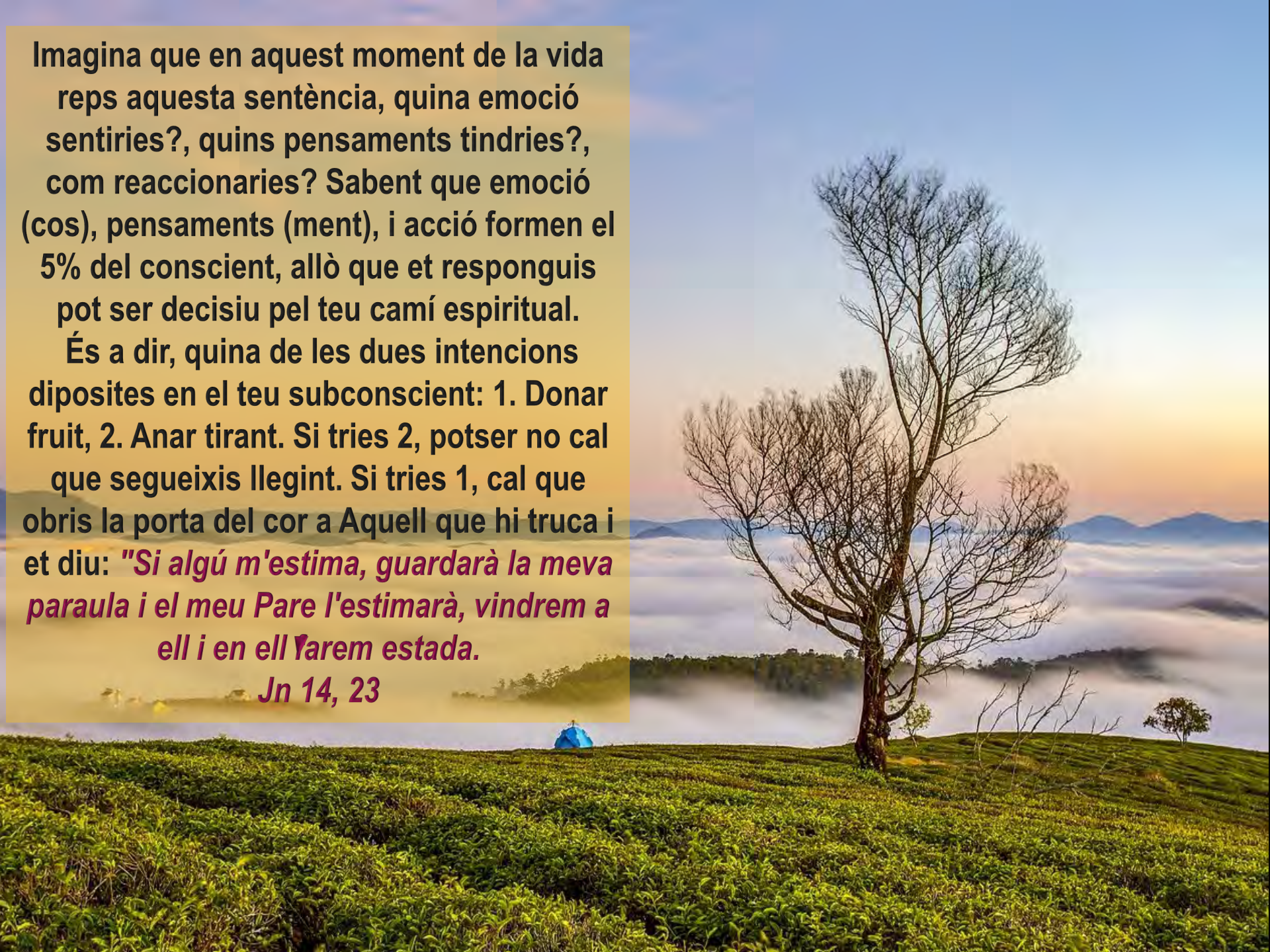
“Que mai ningú no mengi fruit de tu!... i s’asseca fins a l’arrel”.

Imagina que en aquest moment de la vida reps aquesta sentència, quina emoció sentiries?, quins pensaments tindries?, com reaccionaries? Sabent que emoció (cos), pensaments (ment), i acció formen el 5% del conscient, allò que et responguis pot ser decisiu pel teu camí espiritual.

És a dir, quina de les dues intencions diposites en el teu subconscient: 1. Donar fruit, 2. Anar tirant. Si tries 2, potser no cal que segueixis llegint. Si tries 1, cal que obris la porta del cor a Aquell que hi truca i et diu: *"Si algú m'estima, guardarà la meva paraula i el meu Pare l'estimarà, vindrem a ell i en ell farem estada.*

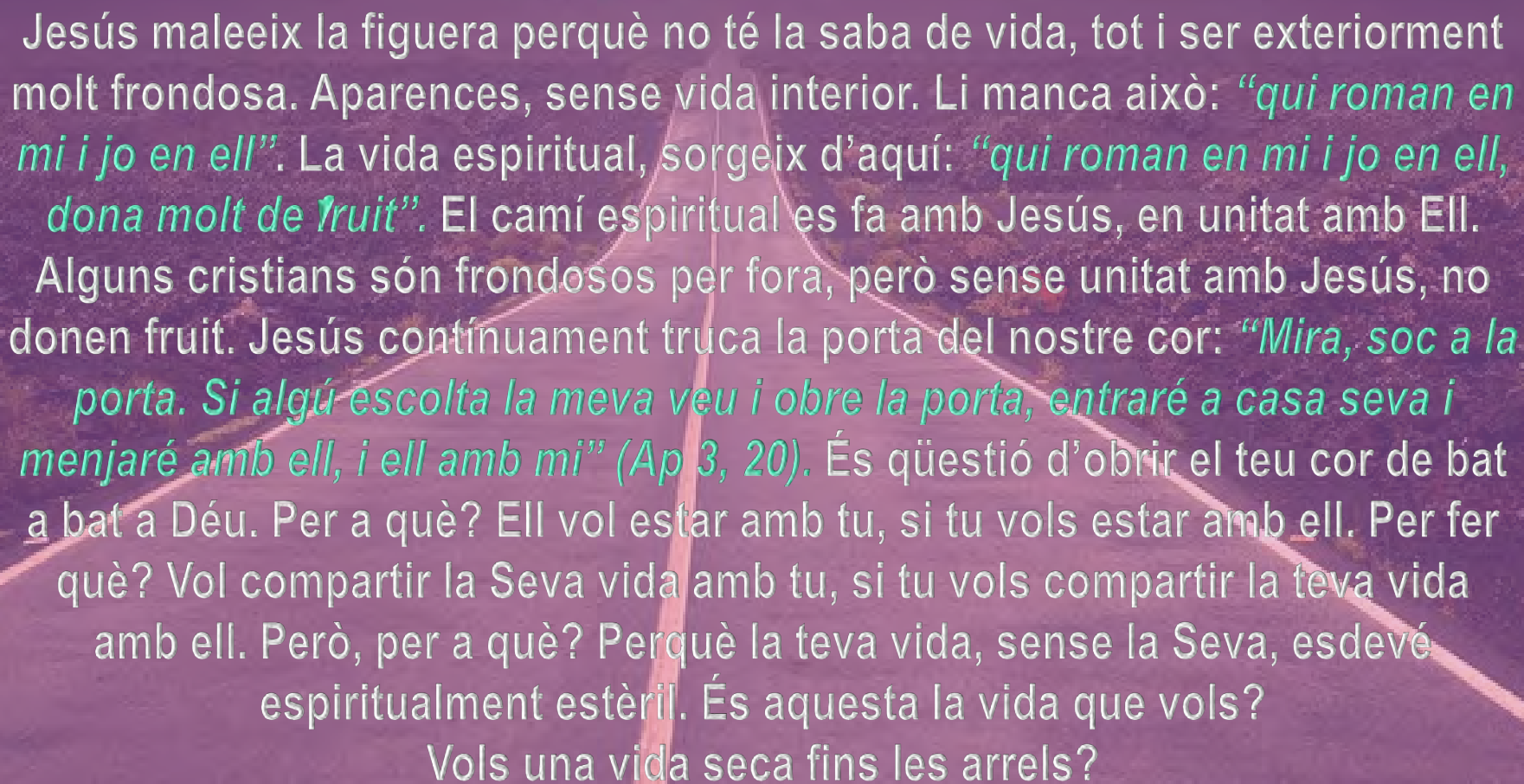
Jn 14, 23

2. Els fruits de l'esperit i els fruits de l'ego.

Quins fruits dono? De quin tipus? Soc figuera estèril o plena de fruits? Els de l'ego són fruits bords. De què depèn donar molts fruits? Depèn de prendre's seriosament el camí de la pròpia vida espiritual, posar-se en mans de Déu i deixar-se guiar per l'Esperit Sant, cultivar la vida interior. En la vida interior, l'ego no hi té res a fer. La figuera estèril, no estava connectada a la saba de vida, per això no donava fruits.

“Jo sóc la vinya, vosaltres els sarments; el qui roman en mi i jo en ell, aquest dona molt de fruit, perquè separats de mi no podeu fer res. (Jn 15, 5).

A sunset over a mountain range with a road leading towards the horizon. The sun is low on the horizon, casting a warm glow over the scene. The mountains are silhouetted against the bright sky. A road with white lines leads from the foreground towards the horizon, creating a sense of depth and direction.

Jesús maleeix la figuera perquè no té la saba de vida, tot i ser exteriorment molt frondosa. Aparences, sense vida interior. Li manca això: *“qui roman en mi i jo en ell”*. La vida espiritual, sorgeix d'aquí: *“qui roman en mi i jo en ell, dona molt de fruit”*. El camí espiritual es fa amb Jesús, en unitat amb Ell. Alguns cristians són frondosos per fora, però sense unitat amb Jesús, no donen fruit. Jesús contínuament truca la porta del nostre cor: *“Mira, soc a la porta. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi” (Ap 3, 20)*. És qüestió d'obrir el teu cor de bat a bat a Déu. Per a què? Ell vol estar amb tu, si tu vols estar amb ell. Per fer què? Vol compartir la Seva vida amb tu, si tu vols compartir la teva vida amb ell. Però, per a què? Perquè la teva vida, sense la Seva, esdevé espiritualment estèril. És aquesta la vida que vols?
Vols una vida seca fins les arrels?

3. “Separats de mi no podeu fer res (Jesús)” - Diàleg de l'ànima amb Jesús

- He obert la meva vida i la porta del meu cor a Déu, però no dona prou fruits o no els que jo desitjaria.

Els posicionaments de l'ego em ressequen la vida interior.

- Què fas per regar-la?

Pregues? Meditas?

Tens intenció d'anar treient capes d'ego?

- Prego, medito a vegades, llegeixo temes i llibres que alimenten la vida espiritual, però, crec que no avanço. Dos passos endavant i un enrere. M'encallo sovint. Em falta constància i concretar.

- Et prens seriosament el teu camí espiritual? Aprofites les trobades de la Nova Evangelització a fons? Hi participes? Comparteixes el que vius, més que el penses; l'experiència més que els coneixements?

- A vegades tinc por del que Déu em pot demanar.

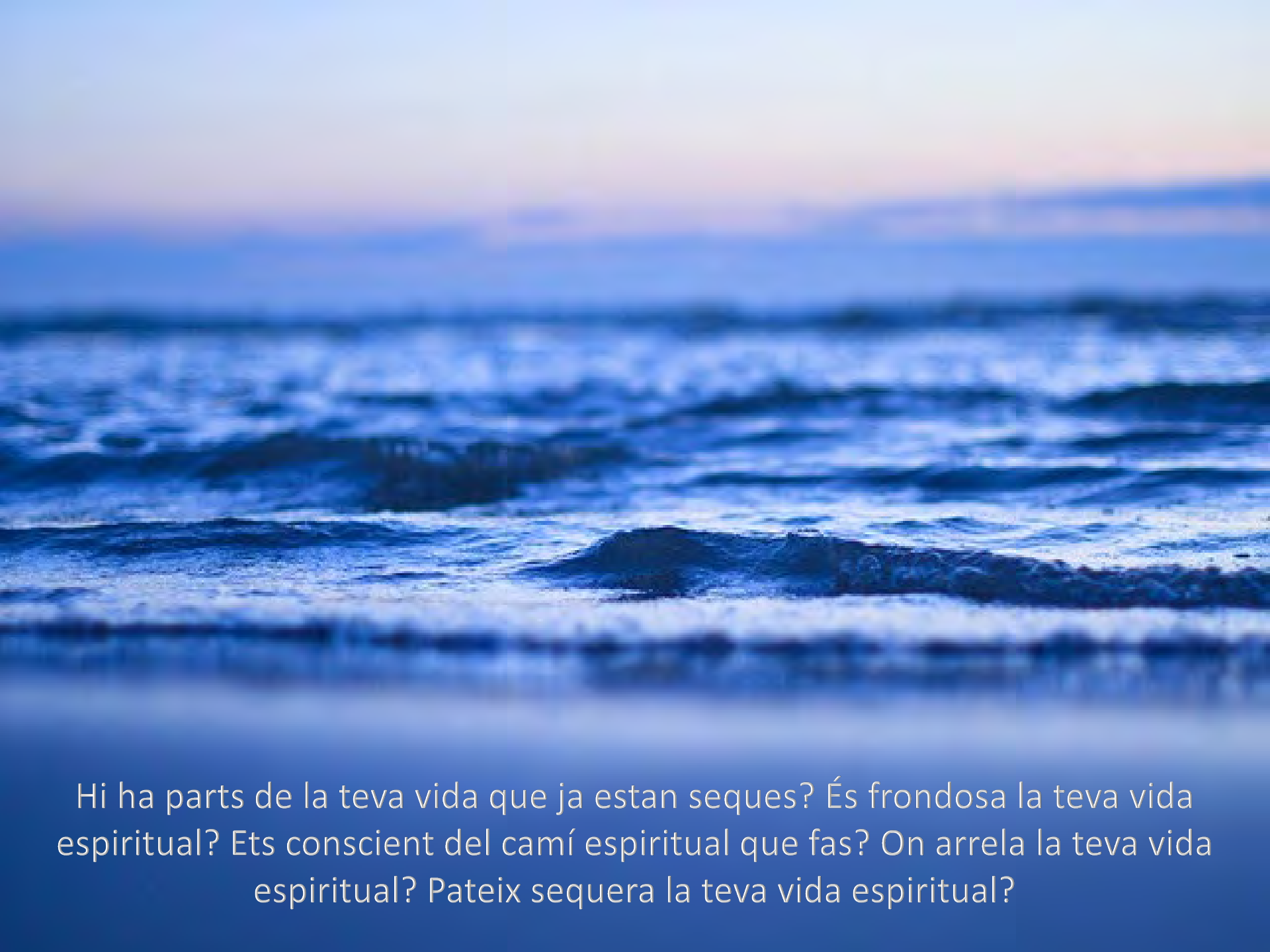
- La por et separa de mi i del meu Pare. N'ets conscient? Separat de “Nosaltres”, no pots donar fruit, ni avançar, ni fer res. Potser que en prenguis consciència de veritat. Si no t'adones del que et separa, seguiràs sempre separat. Vols mirar-t'ho seriosament?, vols anar a fons?

- Vull, però no cofio prou en Déu.

- El que et manca és creure que Déu, el meu Pare i també el teu, t'estima immensament. Creus que només volem el teu bé, la teva felicitat, el teu progrés espiritual? Qui té por és el teu ego, mentre deixis que governi la teva vida. Mira, si t'obres cada vegada més amb total confiança a l'amor del Pare, Ell t'anirà traient tot allò que t'impedeix donar fruit. Estàs obert a aquesta acció del Pare en la teva vida? T'has plantejat mai que "Nosaltres" desitgem que donis molt de fruit?

- Sí, per això estic aquí, a la Nova Evangelització.

- Acull profundament el que ara et diré. Medita, prega'ns, demana guia i llum a l'Esperit Sant, però amb absoluta confiança. La fe i la confiança poden amb tot. Creu-me! T'ho dic jo!

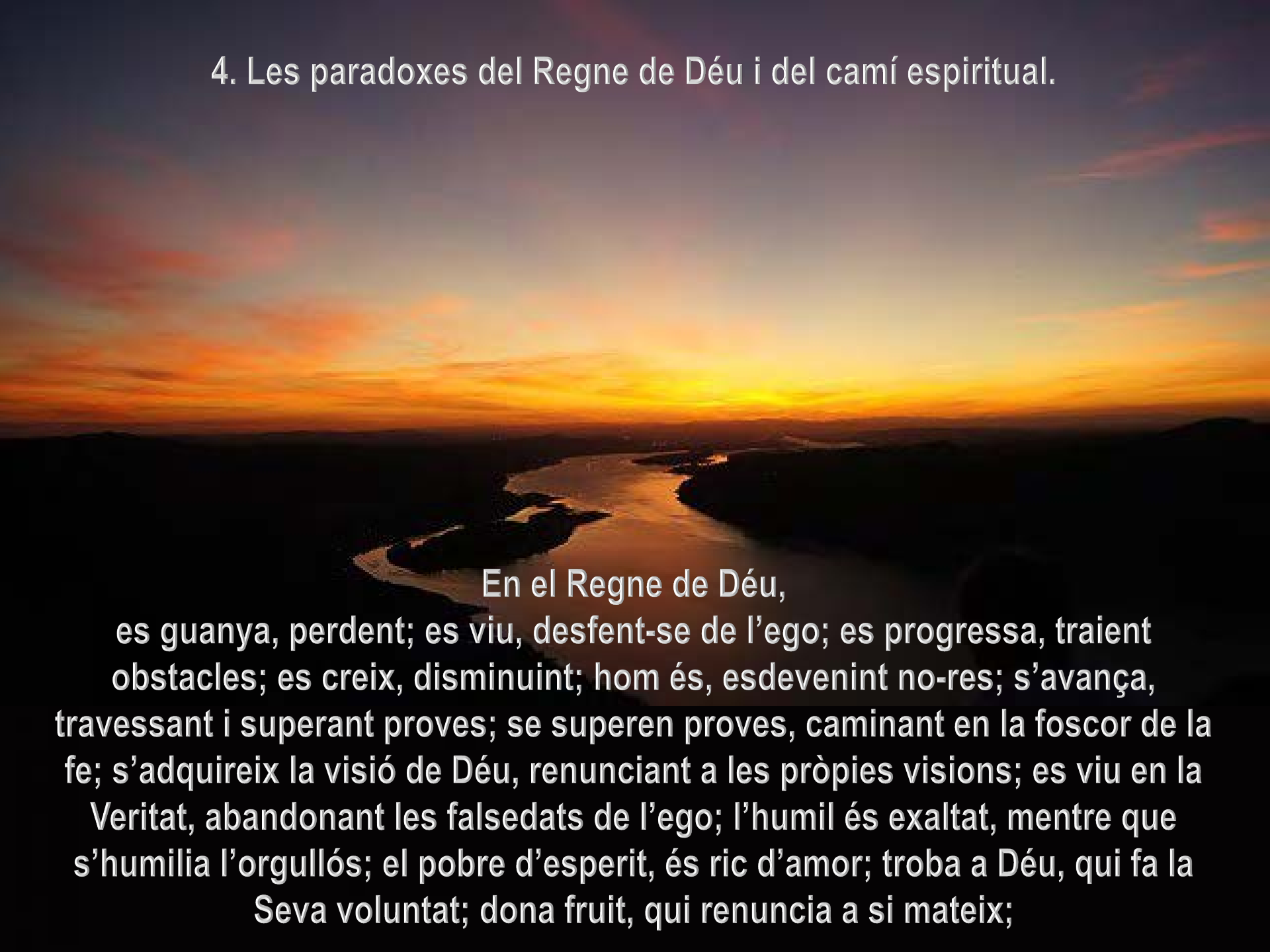

Hi ha parts de la teva vida que ja estan seques? És frondosa la teva vida espiritual? Ets conscient del camí espiritual que fas? On arrela la teva vida espiritual? Pateix sequera la teva vida espiritual?

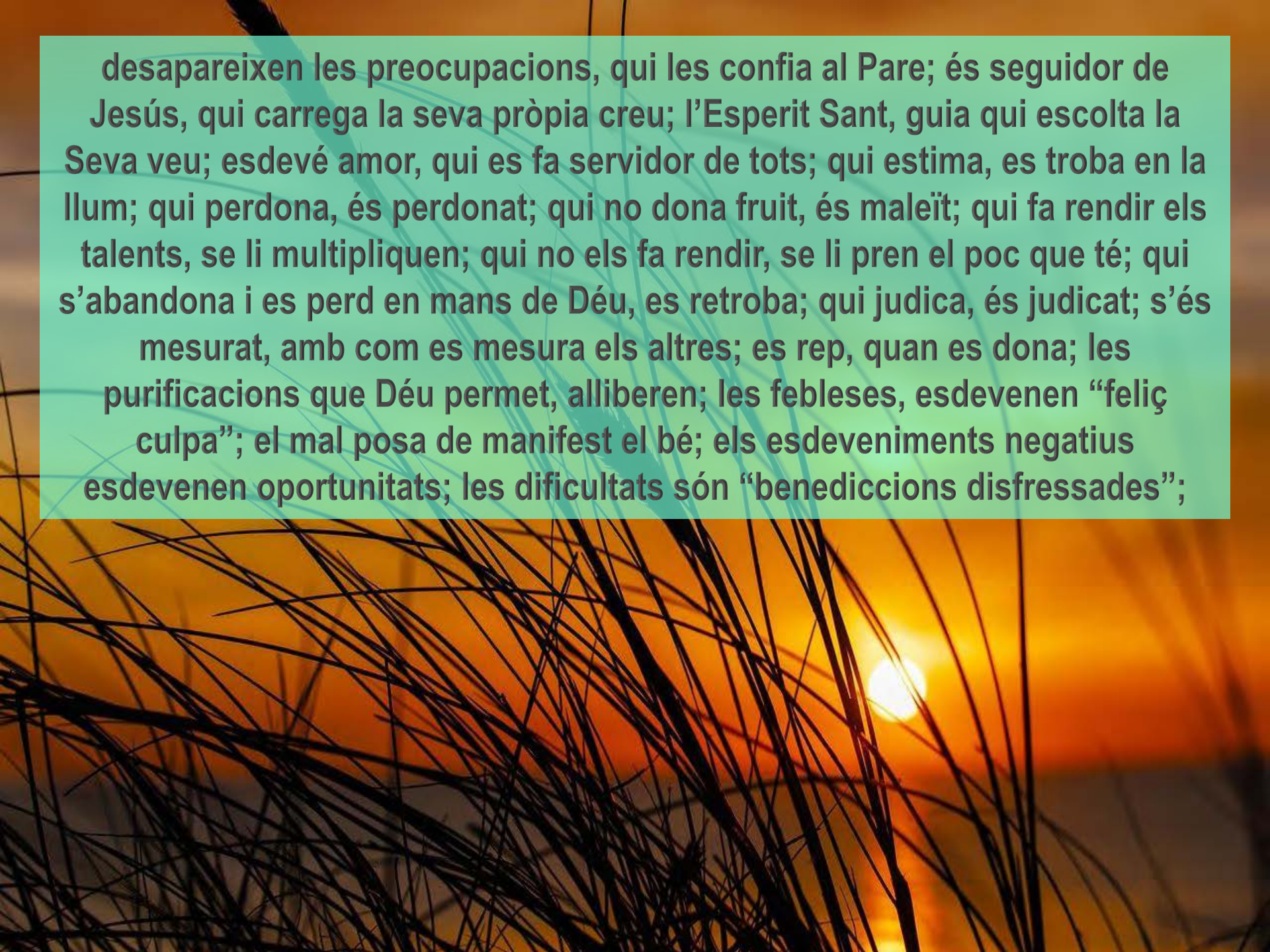
Un dels fonaments d'aquesta paràbola és la pobresa d'esperit. El pobre d'esperit, perquè és humil, és símbol de la figuera que dona fruit. El cregut, el vanitós, l'orgullós, el narcisista que viu d'aparences, espiritualment és una figuera estèril: molta fulla, però cap fruit. Jesús és molt dur amb aquesta figuera, com ho és amb els escribes i fariseus (“hipòcrites, sepulcres emblanquinats, raça de d'escurçons...”). Per esdevenir pobre d'esperit, t'has de convertir en captaire evangèlic, que viu de veritat les paradoxes de l'Evangelí.

4. Les paradoxes del Regne de Déu i del camí espiritual.

En el Regne de Déu,

es guanya, perdent; es viu, desfent-se de l'ego; es progressa, traient obstacles; es creix, disminuint; hom és, esdevenint no-res; s'avança, travessant i superant proves; se superen proves, caminant en la foscor de la fe; s'adquireix la visió de Déu, renunciant a les pròpies visions; es viu en la Veritat, abandonant les falsedats de l'ego; l'humil és exaltat, mentre que s'humilia l'orgullós; el pobre d'esperit, és ric d'amor; troba a Déu, qui fa la Seva voluntat; dona fruit, qui renuncia a si mateix;

desapareixen les preocupacions, qui les confia al Pare; és seguidor de Jesús, qui carrega la seva pròpia creu; l'Esperit Sant, guia qui escolta la Seua veu; esdevé amor, qui es fa servidor de tots; qui estima, es troba en la llum; qui perdona, és perdonat; qui no dona fruit, és maleït; qui fa rendir els talents, se li multipliquen; qui no els fa rendir, se li pren el poc que té; qui s'abandona i es perd en mans de Déu, es retroba; qui judica, és judicat; s'és mesurat, amb com es mesura els altres; es rep, quan es dona; les purificacions que Déu permet, alliberen; les febleses, esdevenen "feliç culpa"; el mal posa de manifest el bé; els esdeveniments negatius esdevenen oportunitats; les dificultats són "benediccions disfressades";

l'acceptació allibera; la no acceptació empresona; sofreix, qui es resisteix;
cada persona és un missatger; jo soc un do d'amor per als altres; els altres
són un do d'amor per a mi; les relacions, són oportunitats de purificació;
l'amor, tot ho pot; res és impossible, per qui creu i confia; amb Déu,

tot és possible; l'egoisme, esdevé turment; la pau, és un fruit de l'amor;
estem en aquest món per evolucionar; s'avança més de pressa alleugerint
l'equipatge; "el meu jou és suau"; "la meva càrrega és lleugera"; "en la
meva nit no hi ha fosc"; "sense mi no pots fer res"; "tot ho puc en Aquell
que em conforta"; la pobresa d'esperit, és riquesa espiritual; l'abisme de la
misèria, crida l'abisme de la misericòrdia...

En totes aquestes i en més dualitats d'aquest nivell de consciència, hi ha saviesa, hi ha alliberament, hi ha camí a fer, camí espiritual.

La pròpia feblesa és evident. Si bé l'ego no la reconeix, en algun punt d'aquest camí, la Llum que truca a la porta del teu cor, et mostra que el suport que busques en tu mateix és una il·lusió.

La veritat sobre la pròpia feblesa t'ajudarà a redreçar el teu cor perquè no s'ocupi tant de si mateix. Quan et sembli que ja ho has donat tot, i que finalment ja ets pobre d'esperit, llavors el Senyor, mirant-te amb amor, continuarà esperant encara quelcom més. L'Amor, que desitja entrar al teu interior, no vol aturar-se a mig camí, sinó que desitja la plena unió amb tu.

Desitges tu, la plena unió amb Ell?

La pobresa d'esperit és la riquesa espiritual que et capacita per donar els fruits que l'Esperit Sant desitja que donis. Déu sempre treballa a favor teu i mai no arriba tard per atendre les teves necessitats. Déu sap de què tens necessitat. Les esperes se't poden fer llargues i fosques, però són l'oportunitat per reforçar i consolidar la teva fe i la confiança, o són la temptació per desanimar-te i afluixar la confiança en el Pare.

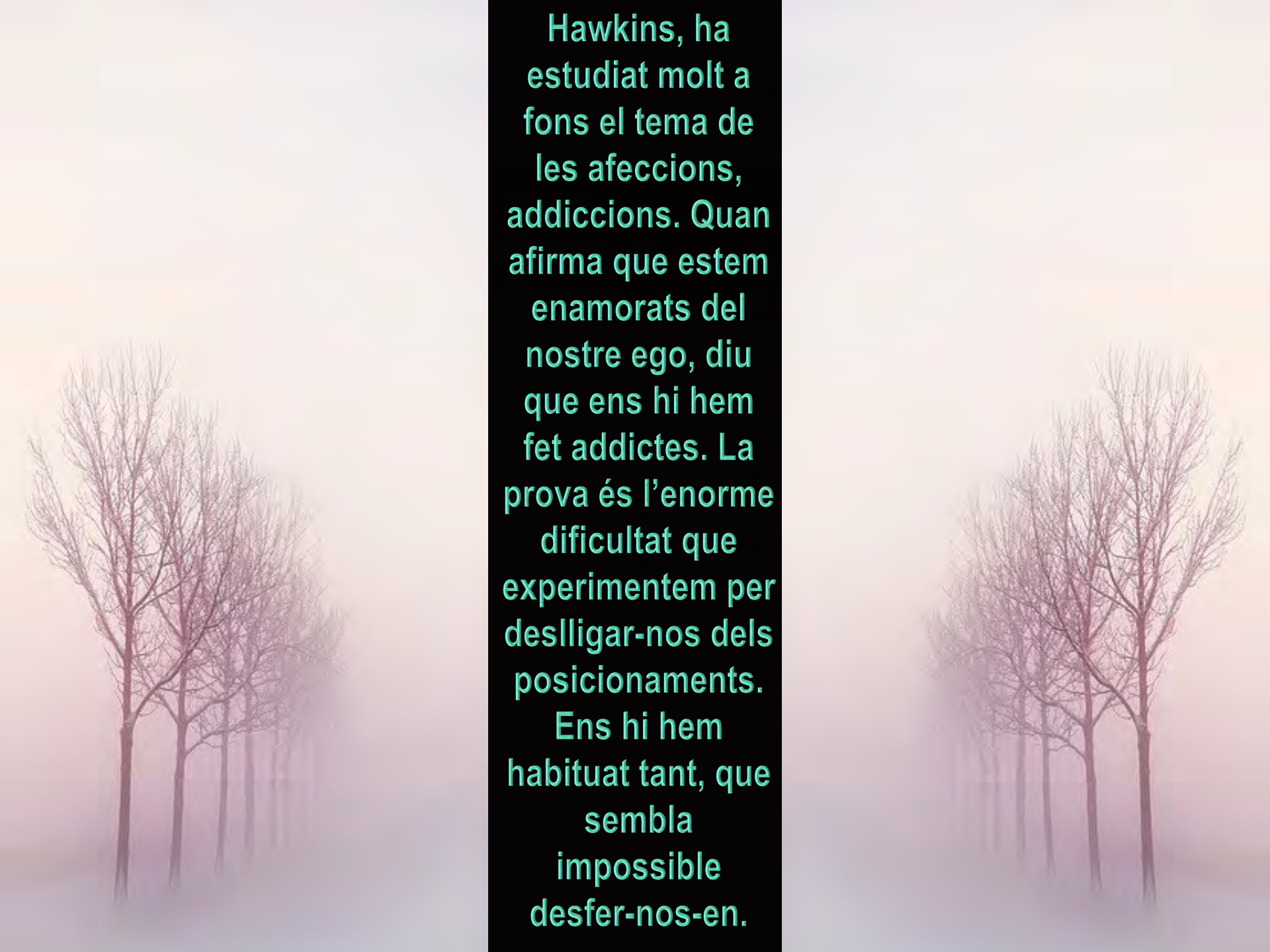

Les gràcies que reps d'Ell, són els talents que has de fer produir. Déu vol que les seves gràcies donin fruit. També és exigent amb els que no donen fruit, perquè no fan rendir els seus talents. Ets conscient del teus talents? Ets conscient de si els poses a rendir? Ets conscient de quins fruits produeixes? Si dones pocs fruits, revisa a quins posicionaments del teu ego ets addicte.

2

MAPA DE LA CONSCIÈNCIA
SOC ADDICTE AL JO DE SEMPRES.
DEIXO DE SER-HI ADDICTE APLICANT ELS 12
PASSOS DELS AA. AA. AL MEU CAMÍ ESPIRITUAL
Hawkins

A row of bare trees in a misty landscape, with a black vertical bar containing text in the center.

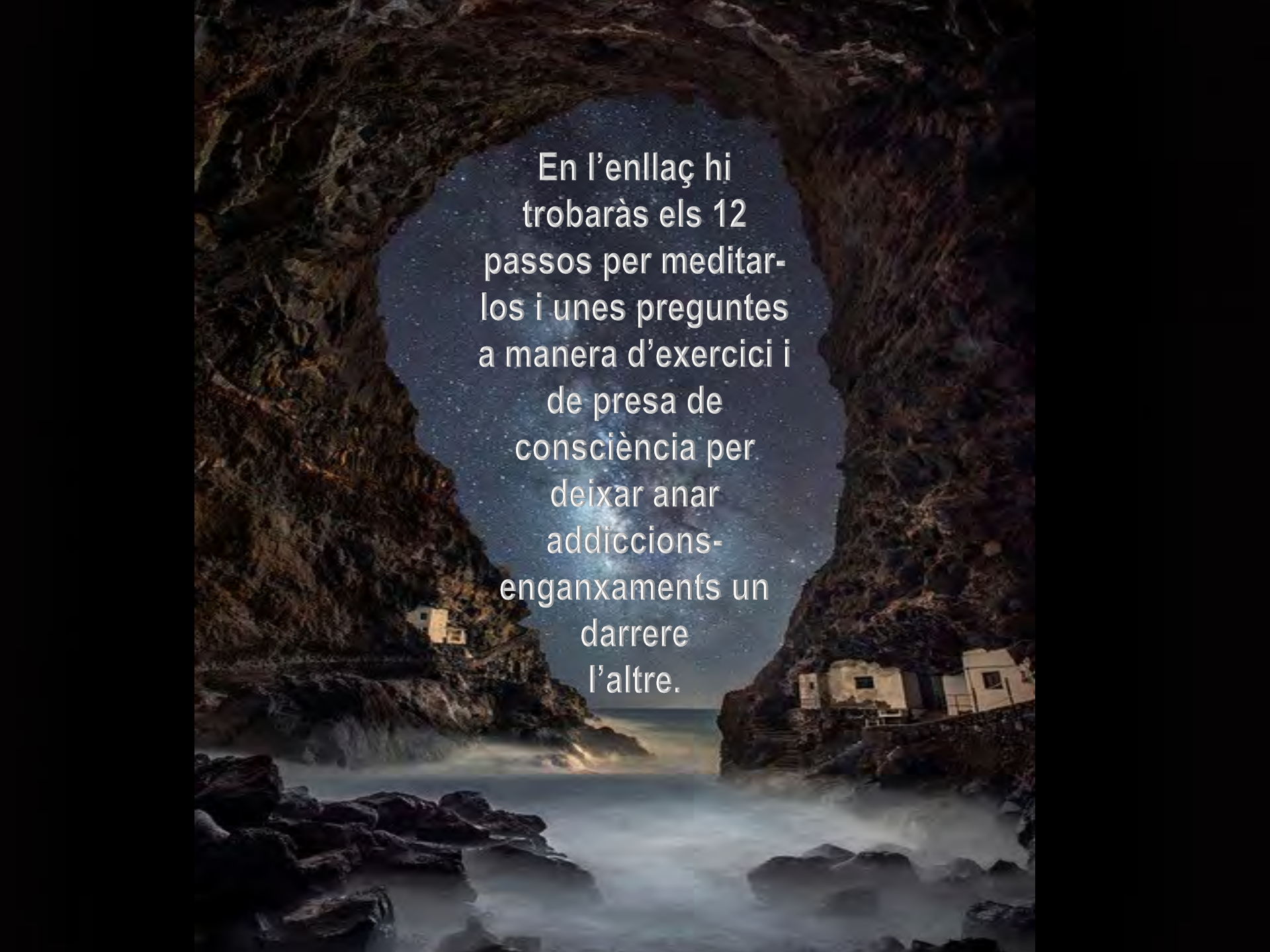
Hawkins, ha estudiat molt a fons el tema de les afeccions, addiccions. Quan afirma que estem enamorats del nostre ego, diu que ens hi hem fet addictes. La prova és l'enorme dificultat que experimentem per deslligar-nos dels posicionaments. Ens hi hem habituat tant, que sembla impossible desfer-nos-en.

Per això, cada cop que sentim una emoció negativa (**cos**) que ens desperta un allau de pensaments negatius (**ment**) i reaccionem instintivament a la defensiva (**actuació**), reforcem les mateixes sinapsis neuronals que ens mantenen lligats a l'ego. El 95% d'ordres que diàriament rep el nostre cervell són d'aquests tipus: “Segueix reforçant les velles sinapsis de por, culpa, ira, inseguretat, angoixa...”. Per això no hi ha canvis, ni evolució espiritual o molt poca. La vida espiritual la tenim presonera d'aquest 95% que gestiona el subconscient, mentre el pobre 5% conscient se'ns debat amb esforços esgotadors que desanimen a molts, i finalment mel camí i el progrés espiritual que havíem iniciat.

Hawkins, en el seu camí espiritual, valora moltíssim els 12 passos dels AA. AA. degut al tant per cent elevat d'eficàcia en la sanació d'addiccions, siguin del tipus que siguin. La paràbola de la figuera estèril, ofereix l'oportunitat de convertir les teves petites addicions i aferraments d'estèrils en fecunds i d'abundants fruits.

A long-exposure photograph of a cave entrance at night. The cave's interior is dark and textured, framing a view of a starry night sky. Below the sky, a rocky coastline is visible with several small, white buildings perched on the cliffs. The foreground shows dark, jagged rocks and a misty, ethereal atmosphere from the sea.

En l'enllaç hi
trobaràs els 12
passos per meditar-
los i unes preguntes
a manera d'exercici i
de presa de
consciència per
deixar anar
addiccions-
enganxaments un
darrere
l'altre.

És un exercici que el pots tenir a mà per realitzar-lo quan vulguis deixar anar l'addicció a algun posicionament del teu ego. Et recomano practicar un pas darrere l'altre. Et garanteixo que si els practiques i els instaures en el teu camí espiritual, el progrés espiritual el tens assegurat.

“Cada addició és una crida al despertar espiritual”

“Som addictes no a substàncies, coses, persones, posicionaments de l'ego, sinó a l'experiència del nostre vertader Ser, un estat de pau interior i d'amor per la totalitat de la vida”

Hawkins

Quan ens enganxem a alguna addicció, simplement estem fent una elecció equivocada i ens equivoquem per ignorància.

Només hem de decidir si volem abandonar la ignorància i fer-nos

“addictes”

a la

VERITAT de la FONT, del SER, de l'AMOR.

12

Escoltem-los fent-ne meditació

1. Admeto que sense Déu, em sento impotent de convertir-me i donar el fruit que Déu espera de mi. Admeto aquell aspecte de la meva vida que se'm fa ingovernable.

2. Crec que un Poder Superior al meu ego em pot tornar el sa judici.

3. Decideixo posar la meva voluntat i la meva vida en mans de Déu.
4. Sense por faig un minuciós inventari moral de qui he estat fins ara a la meva.

5. Admeto davant de Déu, davant de mi mateix, i davant d'un altre ésser humà, la naturalesa exacta del meu defecte principal.
6. Estic completament disposat a deixar que Déu m'alliberi de tots aquests defectes de caràcter.

7. Humilment li demano a Déu que m'alliberi dels meus defectes.

8. Faig una llista de totes les persones a qui he ofès i/o els guardo ressentiment. Els demano perdó.

9. Beneeixo Déu per haver-me posat aquestes persones en el meu camí, prego per elles i li dono gràcies per aquests missatgers que m'ajuden a seguir fent el meu camí espiritual.

10. Cada cop que m'equivoco, torno a caure en el mateix defecte, per això em proposo la intenció d'admetre-ho humilment.

11. Busco en la pregària i la meditació millorar el meu contacte conscient amb Déu, demanant-li que em deixi conèixer la seva voluntat i em doni la fortalesa per complir-la.

12. Havent obtingut un despertar espiritual com a resultat d'aquests passos, intento ser una figuera que dona fruit amb la gràcia de Déu i estimar les persones que l'Esperit Sant posa en el meu camí i em faci entendre que estan obertes a fer el seu propi camí espiritual.

Gràcies